

1 S 11,1-7; 11,14-15: Tu přitáhl Náchaš Amónský a utábořil se proti Jábeši v Gileádu. Všichni jábešští muži Náchašovi řekli: „Uzavři s námi smlouvu a budeme tvými otroky.“ Náchaš Amónský jim odpověděl: „Uzavřu ji s vámi tím způsobem, že každému z vás vyloupnu pravé oko. Tak uvedu pohanu na celý Izrael.“ Jábešští starší mu řekli: „Poskytni nám sedm dní. Rozešleme posly do celého izraelského území. Nebude-li nikoho, kdo by nás zachránil, vyjdeme k tobě.“ I přišli poslové do Gibeje Saulovy a přednesli ta slova lidu. Všechen lid se dal do hlasitého pláče. Saul šel právě za dobyt看em z pole. Tázal se: „Co je lidu, že pláče?“ A oni mu sdělili slova jábešských mužů. Jakmile Saul ta slova uslyšel, zmocnil se ho duch Boží. Vzplanul nesmírným hněvem. Vzal spřežení dobytka, rozsekal je na kusy a rozeslal po poslech do celého izraelského území se vzkazem: „Tohle se stane s dobyt看em každému, kdo nevytáhne za Saulem a Samuelem.“ Na lid padl strach před Hospodinem, i vytáhli jako jeden muž. ... A Samuel vybídl lid: „Nuže, pojďme do Gilgálu, obnovíme tam království.“ Všechen lid šel tedy do Gilgálu a před Hospodinem tam v Gilgálu nastolili Saula za krále. Slavili tam před Hospodinem hody oběti pokojné a Saul se tam se všemi izraelskými muži převelice radoval.

Ef 6,10-17: A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy ,opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také ,přílbu spasení a ,meč Ducha, jímž je slovo Boží‘.

Lid, o kterém Bible vypráví, neměl žádného krále a každý dělal, co sám považoval za správné. Což vypadá jako ideál, ale oni to viděli zblízka a věděli o tom své, a tak jednou dorazili k proroku Samuelovi: „Když nás

nikdo nevede, nežijeme dobře. Tak chceme někoho pověřeného, kdo nás povede.“ Ale kam? napadne i vás možná, jako to možná napadlo Samuela. Vůdcové se často na trůnech zapouzdřují a obrňují, aby byli v bezpečí, někteří se přitom docela napakují – to všechno nějak vydržíme, pokud nás povedou dobrým směrem a k dobrému cíli, ale víme, kam to je? To je ukrutně důležitá otázka. Pokud pak budeme říkat, že nás vedou dobře nebo špatně, mělo by být jasné, co ta slova vlastně znamenají a jak to měříme.

Opustíme Samuelovu při s lidem na náměstí v Rámě. Chtěli krále, mají ho mít. Jmenuje se Saul a je pohledný, na poštovních známkách by se vyjímal. Korunovaci přijal s rozpaky, a když jím někteří poddaní od začátku pohrdali, nechal to bez povšimnutí, což mu někdo vyčítá a někdo ho za to chválí, můžete si vybrat.

Ať žijete kdekoli, máte sousedy a s těmi může být potíže. Král ze sousedství (přezdívaný třeba Zmije nebo Kobra) hrozil, že si z obyvatel jednoho našeho města nadělá otroky. Chtěli se z toho vyvléct nějakou rozumnou smlouvou, ale vysmál se jim: „Smlouvu? Každému z vašich mužů vyloupnu oko, abychom nemuseli shánět pečeti a razítka.“ Požádali ho o týdenní odklad, že si proti němu zkusí sehnat posily. Úspěch nebyl moc pravděpodobný, ale proč byste se měli vzdávat předem? Co když se vám přece jen otevřou dveře, které vypadaly nedobytně? Had jim ten odklad dopřál, asi jako ho kočka dopřává myši.

Poslové spěchali ke spojencům: Poslyšte, jak na tom jsme. Všechen lid se jal hlasitě naříkat. Neměli jak pomoci, nebyli dost silní či dost odhodlaní, aby vytáhli proti zlu. Dáte-li zlu prostor, ono se samo od sebe nepřestane roztahovat, to asi tušili. Co všechno ještě přijde?

Doslechl se to i Saul, a když mu vysvětlili, proč ten nárek, vzplanul náramným hněvem. To duch Boží do něj vstoupil a on v tom hněvu rozsekal volské spřežení a poslal krajně nezvyklý krvavý hovězí vzkaz dočista všem: povel k mobilizaci to pro ně tehdy byl. Na lid padl strach před Hospodinem (‘‘bázeň Boží’’ se mu taky říká) a vytáhli do boje jako jeden muž. A jak se tak báli Boha víc než lidí, šli a vyhráli tu bitvu na celé čáře.

Nepřehlédněme, jak je to tu s tím strachem: Tamten nebezpečný mocipán si cosi předsevzal a teď za tím jde, hlava nehlava. Prý snad pro dobro své země začal kazit a ničit život těm okolo. To se vždycky

zdůvodňuje nutnou obranou vlasti nebo nového řádu nebo starých hodnot nebo pokroku nebo čehokoli (kdo tomu věří, ať tam běží). Dělo se to v dějinách už mockrát a dělo se to i tady. Tak se ho báli, bodejť by ne. Ale když na ně pak padl strach před Hospodinem (zvaný bázeň Boží), bylo všechno jinak: Vzali věci do svých rukou a zahnali zlo na útěk.

“Vzali věci do svých rukou,” řekl jsem právě, ale v tom to není: Vždyť když si každý dělá, co chce, není to ještě záruka ničeho dobrého (a když každý dělá, co mu někdo nařídí, není to o nic lepší). Vzali věci do svých rukou, ale byli k tomu zmocnění duchem Hospodinovým, a o to právě jde. Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost: to má před ostatním přednost. „Nepřinesl jsem na zem pokoj, ale meč,” řekl jednou Ježíš. Ten pokoj bychom raději. Však už se naplnil čas a pokoj Boží už se blíží, ale jestli proti němu někdo tasí meč – pak víte, jak to je. Spravedlnost Božího království neznámá, že jen složím ruce do klína: tehdy to tak udělali, ale nebyla to bázeň Boží, byl to obyčejný strach tam z toho hada na trůnu. Když se pak Saula zmocnil duch Boží, vzešel z toho náramný hněv – což zní překvapivě, hněv není moc sympatický, jenže když jde o obranu proti zlu, to má pak království Boží a jeho spravedlnost samozřejmě přednost před všemi sympatiemi a zvyky. Pokojně ruce do klína mohou složit až pak.

Strach z kdoví koho a bázeň před Bohem nejdou dohromady. Víra znamená respekt k Božímu království, které má přednost před vším ostatním. Respekt k Boží svatosti, před kterou neobstojí nikdo z lidí (mocní ani bezmocní) – ale tahle bázeň není obyčejný strach: vždyť je to bázeň, abych se neminul s Boží milostí, s láskou a s nabídnutou šancí. Vlastně ne *abych* se s ní neminul, nýbrž *abychom* – v tom je ten pospolitý život, politika, jež nám je souzena: Milování Boha a druhých lidí.

Pro tentokrát to dopadlo náramně, had dostal na frak a ti, koho ohrožoval, byli svobodní. To ta bázeň Boží způsobila.

Vyhodíte-li zlo dveřmi, vrátí se jinudy. Za nějaký čas bylo zase zle, ale v tomto druhém případě se král Saul bál Boží nezdržoval a začal sám určovat pravidla (a hned je i porušovat). Když mu to Samuel přišel vytknout, začal halasit: “Pán s tebou, Samueli, kudy chodím, tudy se

řídím Hospodinovým slovem, vždyť ho mám načisto v srdci.” Byla to bohapustá zbožně natřená lež. Proč to, Saule, proč se dopouštíš zlého, a ještě k tomu v Božím jménu? “Bál jsem se lidu,” přizná král, “proto jsem je uposlechl.”

Bál jsem se lidu. Už je tu ta bázeň zas a zas je špatně nasměřovaná. Kdepak bázeň Boží: Bál jsem se lidu, bál jsem se prohry, bál jsem se, co si o mně lidi pomyslí, bál jsem se, že už nebudu zvolen, bál jsem se, aby mou funkci nedostal někdo horší než já, bál jsem se (dosadte si sami vhodné slovo, čeho se lidi bojí a čeho vy sami se bojíte). Bylo z toho tenkrát hodně zle, všem. Zas jednou politika tuze zaváněla, ale za to ona nemohla: to Saul ji do téhle bažiny zavlékł; ale abych to po česku neházal jen na ty nahoře: to všechen lid ji sem zavlékł, když zrovna tohle od Saula čekali a žádali.

O tom, kdo se koho bál, nadepsal jsem tohle kázání a vzal jsem za příklad dva lidi: Saula, jehož se zmocnila bázeň Boží, a Saula, který se bál lidí. Je to pořád jeden a týž Saul, jistě: však v každém člověku je namícháno dobré i zlé, beránek i vlk.

Víra před nepřijemnostmi neochrání, to se ví. Ale pomůže vám z nich ven: jde o to, koho se kdo bojí a jak to je s tou Boží bázni (která vůbec není totéž co strach). Kdo se bojí Boha, nemusí se bát žádného faraona a nikoho, pravil už dávno jeden biblický příběh a další k tomu dodal, že kdo žije v bázni před Boží tváří, nemusí se bát dokonce ani smrti, protože i tu Bůh odzbrojí.

Tak si ty příběhy vezměte s sebou domů. Příběhy, jež radí: Hledejte nejprve Boží království – a jeho spravedlnost ať vás vede životem a nese..

Sílu hledejte v Boží, nikoli v lidské moci. A nebojte proti lidem, ale proti ďábelským svodům, které si je podmanily. Opásejte se do toho zápasu pravdou a obrňte se spravedlností. Obujte se tak, abyste mohli kdykoli vyrazit do služby evangeliu pokoje, a proti těm ďábelským svodům si vezměte štít víry. Žijete v ďábelském světě, ale nepatříte mu – to ať vás chrání jako přilba. A jako meč nechť vám slouží to, co říká Bůh.

Ať vás jeho milost vysvobozuje ze smutku, strachu a beznaděje a jeho láska ať vás provází vším, co vás tíží i co vás těší. Pokoj vám. Amen.